Krimināllieta Nr. 11096028813
Nr. KA 04 -742 – 14/4

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2014. gada 25. septembrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:
tiesnese referente L. Šteinerte
tiesneši I. Vīgante un G. Kveska

izskatīja apelācijas kārtībā rakstveida procesā krimināllietu sakarā ar apsūdzētā **/pers. D/**, personas kods /personas kods/, iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2014. gada 14. aprīļa spriedumu.

Pārbaudījusi krimināllietas materiālus, Krimināllietu tiesu kolēģija

k o n s t a t ē j a :

ar pirmās instances tiesas spriedumu /pers. D/ atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 175. panta trešajā daļā, un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 10 (desmit) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta piekto daļu galīgais sods /pers. D/ pēc spriedumu kopības noteikts, piespriesto sodu daļēji saskaitot ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2013. gada 28. augusta spriedumā, Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2013. gada 23. oktobra spriedumā un Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2013. gada 14. novembra spriedumā noteikto sodu, - brīvības atņemšanu uz 2 (diviem) gadiem 8 (astoņiem) mēnešiem, atņemot transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 11 (vienpadsmit) mēnešiem 5 (piecām) dienām.

Soda izciešanas sākumu noteikts skaitīt no 2014. gada 14. aprīļa, saskaņā ar Krimināllikuma 52. panta piekto daļu soda izciešanas termiņā ieskaitot aizturēšanā pavadīto laiku no 2013. gada 19. marta līdz 2013. gada 20. martam un izciestā soda daļu no 2013. gada 15. maija līdz 2014.gada 14. aprīlim.

Piemērots drošības līdzeklis – apcietinājums.

Apmierināta cietušās pieteiktā kaitējuma kompensācija, no apsūdzētā par labu cietušajai /pers. E/ piedzīta kaitējuma kompensācija 54,78 *euro* apmērā.

Saskaņā ar pirmās instances tiesas spriedumu /pers. D/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 175. panta trešajā daļā, t.i., svešas kustamas mantas slepenu un atklātu nolaupīšanu (zādzību), iekļūstot dzīvoklī, pie šādiem apstākļiem:

2013. gada 9. februārī ap plkst. 6.45 /pers. D/, atrodoties dzīvokļu mājas /adrese/, kāpņu telpā nolēma izdarīt zādzību no dzīvokļa Nr. l, lai īstenotu savu noziedzīgo nolūku, /pers. D/ piegāja pie dzīvokļa Nr. l ārdurvīm, un, paraustot durvju rokturi, pārliecinājās, ka dzīvokļa ārdurvis nav aizslēgtas, iekļuva dzīvoklī Nr. 1/adrese/. /pers. D/, izmantojot situāciju, ka viņa darbības neviens nenovēro, atrodoties minētā dzīvokļa priekštelpā, no virsjakas kabatas izņēma /pers. E/ piederošo mūzikas atskaņotāju MP 3 „Creative" Ls 5 (EUR 7,11) vērtībā, ar atskaņotājam pievienotajām austiņām „Prestigio" Ls 10 (EUR 14,23) vērtībā. Pēc tam /pers. D/ pavēra dzīvojamās istabas durvis, ieliecās istabā un no krēsla, kas bija vistuvāk durvīm, paņēma /pers. E/ piederošo rokas somu „Daniele Donati" Ls 30 (EUR 42,69) vērtībā, kurā atradās maks Ls 20 (EUR 28,46) vērtībā, bankas AS „Swetbank" kredītkarte bez materiālās vērtības, kuras atjaunošanas vērtība ir Ls 3 (EUR 4,27), nauda Ls 65 (EUR 92,49), personalizētais e-talons bez materiālās vērtības, kura atjaunošanas vērtībā ir Ls 2 (EUR 2,85), deviņas durvju atslēgas bez materiālās vērtības, kuru atjaunošanas vērtība ir Ls 4 (EUR 5,69), mape ar dokumentiem bez materiālās vērtības, zibatmiņa „Corsair" Ls 4 (EUR 5,69) vērtībā, Latvijas Universitātes studentu apliecība bez materiālās vērtības, kuras atjaunošanas vērtība ir Ls 5 (EUR 7,11). Kopumā /pers. D/ paņēma mantu Ls 134 (EUR 190,66) vērtībā. /pers. E/ redzēja, ka kāds paver istabas durvis, ieliecas un ņem viņas somu, viņa uzsauca zaglim, bet neskatoties uz to, ka /pers. D/ darbības bija pamanītas, /pers. D/ paņēma somu un no notikuma vietas aizbēga. Tādējādi /pers. D/ nolaupīja /pers. E/ piederošo mantu Ls 134 (EUR 190,66), iekļūstot dzīvoklī.

Šādas apsūdzētā /pers. D/ darbības kvalificētas pēc Krimināllikuma 175. panta trešās daļas.

Par minēto pirmās instances tiesas spriedumu apsūdzētais /pers. D/ iesniedzis apelācijas sūdzību.

/pers. D/ savā apelācijas sūdzībā norāda, ka pirmās instances tiesa nav piemērojusi Kriminālprocesa likuma 6. pantu pēc 2013. gada 1. aprīļa izmaiņām *(acīmredzot apsūdzētais domājis 2012. gada 13. decembra likuma "Grozījumi Krimināllikumā", kas stājās spēkā 2013. gada 1. aprīlī, pārejas noteikumu 6.punktu),* kā arī nav piemērojusi Krimināļprocesa likuma 21. pantu. Apsūdzētais lūdz atzīt par atbildību mīkstinošu apstākli, to, ka viņš sadarbojies visā kriminālprocesā, izvēloties vienkāršāko procesu, veicinājis procesa gaitu, un atrodoties apcietinājumā, sadarbojies noziegumu atklāšanā. Lūdz ņemt vērā, ka sadarbojies ar izmeklētājiem un veicinājis izmeklēšanas gaitu visās lietās, kurās jau notiesāts iepriekš. Apsūdzētais lūdz ņemt vērā to, ka vēlas pēc iespējas ātrāk nomaksāt zaudējumu cietušajai Strazdiņai, taču, atrodoties cietumā, tāda iespēja nepastāv. Ja viņš tiktu atbrīvots, viņam būtu iespēja strādāt algotu darbu darba vietā, kurā strādājis līdz apcietinājumam. Atrodoties ieslodzījumā, apmeklējis psihologa kursus, un pilnībā atbrīvojies no vajadzības lietot narkotikas. Lūdz ņemt vērā, ka viņa māte ir slima un ka viņai nepieciešama palīdzība. Pēc atbrīvošanās no apcietinājuma, viņš būtu nodrošināts ar dzīvesvietu pie savas mātes un mazgadīgās māsas. Apsola, ka turpmāk nepārkāps Latvijas Republikas likumus. Lūdz mīkstināt piespriesto sodu.

Ar Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas tiesneses 2014. gada 10. jūnija lēmumu apelācijas sūdzība saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 559. panta ceturtās daļas trešo punktu pieņemta izskatīšanai rakstveida procesā.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 559. pantu piekto daļu noraidījums tiesas sastāvam vai atsevišķam tiesnesim nav pieteikts.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 559. panta piektās daļas 2. punktu krimināllietā ir iesniegts Rīgas tiesas apgabala prokuratūras prokurores E. Zariņas viedoklis, kurā norādīts, ka /pers. D/ iesniegto apelācijas sūdzību neatzīst. Uzskata, ka pirmās instances tiesa, taisot spriedumu, nosakot sodu un tā mēru, saskaņā ar Krimināllikuma 35., 46. pantu ņēmusi vērā noziedzīgā nodarījuma raksturu, radīto kaitējumu un apsūdzētā personību, vērtējusi atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus, kā arī ņēmusi vērā soda mērķi. Pirmās instances tiesa pamatoti secinājusi, ka /pers. D/ sods nosakāms brīvības atņemšanas veidā. Tas apstāklis, ka apsūdzētais ir izmantojis Kriminālprocesa likuma 21. pantā noteiktās tiesības sadarboties ar procesa virzītāju un izvēlējies vienkāršāku procesa veidu, nav atzīstams par atbildību mīkstinošu apstākli, bet pirmās instances tiesa to ir vērtējusi kopumā un ņēmusi vērā, nosakot sodu, kas ir pietuvināts minimālajam panta sankcijā paredzētajam brīvības atņemšanas sodam, jo panta sankcija par šo noziedzīgo nodarījumu paredz brīvības atņemšanas sodu līdz pieciem gadiem. Apsūdzētā lūgums atzīt par atbildību mīkstinošu apstākli to, ka visās lietās, kurās bijis notiesāts, sadarbojies ar izmeklēšanu, veicinājis izmeklēšanas gaitu, atrodoties apcietinājumā, sadarbojies noziegumu atklāšanā, ir nepamatots, jo apsūdzētā nostāja vai darbības citu kriminālprocesu ietvaros nav attiecināmas uz konkrēto izskatāmo kriminālprocesu. Apsūdzētā norāde, ka tiesa attiecībā pret viņu nav piemērojusi izmaiņas normatīvajos aktos, kas stājās spēkā ar 2013. gada 1. aprīli, ir nepamatota, jo krimināllieta iztiesāta jau pēc likuma "Grozījumi Krimināllikumā" spēkā stāšanās, līdz ar ko atsauce nolēmumā uz šī likuma pārejas noteikumu 6.punktu atsevišķi nav nepieciešama. Apsūdzētajam nav noteikts sods, kura maksimālais apmērs pārsniegtu maksimālo soda apmēru vai laiku, kāds Krimināllikumā par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu paredzēts pēc 2012. gada 13. decembra likuma "Grozījumi Krimināllikumā" spēkā stāšanās dienas. Tiesa spriedumā jau ir pozitīvi vērtējusi apsūdzētā apņemšanos ārstēties un vēlmi turpmāk nepārkāpt likumu. Apelācijas sūdzībā norādītais apstāklis – vēlēšanās strādāt un atmaksāt cietušajai nodarītos zaudējumus, kā arī vēlme palīdzēt mātei vienīgi pozitīvi raksturo apsūdzēto, bet nedod likumīgu pamatu samazināt piespriesto sodu. Apsūdzētā norāde par to, ka viņam bijusi darba vieta, neapstiprinās ar lietas materiāliem, tomēr tiesa ņēmusi vērā apsūdzētā teikto, ka viņš strādājis neoficiāli. Prokurore uzskata, ka pirmās instances tiesa apsūdzētajam noteikusi sodu, kas ir adekvāts izdarītajam noziedzīgajam nodarījumam un atbilstošs apsūdzētā personībai. No lietas materiāliem redzams, ka apsūdzētais arī iepriekš vairākkārt sodīts par mantiska rakstura noziegumu izdarīšanu, kas dod pamatu secinājumam, ka apsūdzētais nav stājies uz labošanās ceļa un viņa solījums neizdarīt jaunus noziedzīgus nodarījumus ir formāls. Norādīto iemeslu dēļ prokurore uzskata, ka apsūdzētā iesniegtā apelācijas sūdzība noraidāma, bet pirmās instances tiesas spriedums atstājams negrozīts.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 559. panta piektās daļas 2. punktu krimināllietā ir iesniegts zvērināta advokāta J. Zaķa viedoklis, kurā norādīts, ka par pamatotu uzskata apsūdzētā apgalvojumu, ka tiesa soda noteikšanā nav piemērojusi 13.12.2013.g. likuma „Grozījumi Krimināllikumā", kas stājies spēkā 01.04.2014.g., pārejas noteikumu 6.punktu, kas visticamāk tika domāts ar „Kriminālprocesa likuma 6.pantu pēc 2013.gada 1.aprīļa". Aizstāvja ieskatā pastāvēja tiesisks pamats piemērot šo normu, jo apsūdzētais tika tiesāts pēc Krimināllikuma 175.panta trešās daļas likuma redakcijā, kāda bija spēkā noziedzīga nodarījuma izdarīšanas brīdī — 2013.gada 9.februārī. Krimināllikuma 175.panta trešās daļas sankcija vēsturiskajā redakcijā no 01.01.2013. līdz 31.03.2013., paredzēja brīvības atņemšanu uz laiku līdz desmit gadiem, konfiscējot mantu vai bez mantas konfiskācijas. Pēc 13.12.2013.g. Grozījumu Krimināllikumā spēkā stāšanās, minētā panta sankcija paredz sodu - brīvības atņemšanu uz laiku līdz pieciem gadiem vai ar īslaicīgu brīvības atņemšanu, vai ar piespiedu darbu, vai ar naudas sodu, konfiscējot mantu vai bez mantas konfiskācijas. Tādejādi panta maksimālā sankcija ir uz pusi samazināta, taču no tiesas sprieduma nav konstatējams, ka tiesa būtu ņēmusi vērā 13.12.2013.g. likuma „Grozījumi Krimināllikumā" pārejas noteikumu 6.punktu. Aizstāvja ieskatā daļēji pamatots ir apelācijas sūdzībā norādītais apstākli, ka par atbildību mīkstinošu apstākli var tikt atzīta apsūdzētā sadarbošanās ar izmeklētājiem, vienkāršāka procesa izvēle un citi apstākļi, kas norādīti apelācijas sūdzībā. Atbilstoši Krimināllikuma 47.panta otrai daļai, nosakot sodu, par atbildību mīkstinošu apstākli var atzīt arī citu ar izdarīto noziedzīgo nodarījumu saistītu apstākli, kurš šajā likumā nav paredzēts. Kā soda apmēra ietekmējošs apstāklis ir vērtējama apsūdzētā aktīva rīcība, lai atbrīvotos no narkotisko vielu lietošanas atkarības, kuru lietošana bijusi par pamatu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanai. Apelācijas sūdzībā norādīts, ka apsūdzētais ir atbrīvojies no narkotisko vielu lietošanas atkarības, kam nav pamata neticēt, ja šī atbrīvošanās notikusi pēc psihologa kursu apmeklējuma. Tāpat soda noteikšanā vērā jāņem apstāklis, ka apsūdzētajam ir darbs, kuru viņš vēlas turpināt strādāt, lai atlīdzinātu zaudējumus cietušai un palīdzētu savai slimajai mātei. Uzskata, ka pirmās instances tiesas spriedumā noteiktais sods var tikt samazināts, kā rezultātā pirmās instances tiesas spriedums būtu atceļams daļā par piespriesto sodu un šajā daļā taisāms jauns spriedums.

Apsvērusi apelācijas sūdzības motīvus, iepazinusies ar prokurora un aizstāvja viedokļiem un pārbaudījusi krimināllietas materiālus, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka apelācijas sūdzība ir daļēji pamatota un pirmās instances tiesas spriedums atceļams daļā par /pers. D/ noteikto sodu.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka pirmstiesas kriminālprocesa laikā apsūdzētā darbības pēc Krimināllikuma 175. panta trešās daļas ir kvalificētas pareizi un guvušas apstiprinājumu arī tiesas izmeklēšanā. Pierādījumu pārbaude pirmās instances tiesā netika izdarīta uz apsūdzētā lūguma pamata saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499. panta nosacījumiem, pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas procesuālā būtība un sekas apsūdzētajam tika izskaidrotas.

Tiesa apsūdzētā darbības pēc Krimināllikuma 175. panta trešās daļas kvalificējusi pareizi, šajā daļā spriedums nav pārsūdzēts, līdz ar to pierādījumu pārvērtēšanai šajā daļā nav pamata.

Tiesu kolēģija konstatē, ka nosakot sodu apsūdzētajam, pirmās instances tiesa ņēmusi vērā Krimināllikuma 35. un 46. panta nosacījumus, tas ir, ņēmusi vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, vainīgā personību, atbildību mīkstinošus un pastiprinošus apstākļus.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7. pantu apsūdzētais ir izdarījis smagu noziegumu.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47. panta otro daļu par apsūdzētā atbildību mīkstinošu apstākli pirmās instances tiesa pamatoti atzinusi to, ka apsūdzētais vaļsirdīgi atzinis savu vainu un nožēlo izdarīto.

Pirmās instances tiesa pamatoti saskaņā ar Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 1. punktu par apsūdzētā atbildību pastiprinošu apstākli ir atzinusi to, ka noziedzīgais nodarījums veido noziedzīgu nodarījumu recidīvu.

No sprieduma redzams, ka pirmās instances tiesa sīki aprakstījusi un izvērtējusi visus apsūdzētā personību raksturojošos datus, ņēmusi vērā agrākās sodāmības, nosakot sodu.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka apsūdzētajam sods jānosaka reālas brīvības atņemšanas veidā, jo /pers. D/ ir persona, kurai ir augsts recidīva risks atkārtotam likumpārkāpumam, ko pierāda viņa iepriekšējo sodāmību skaits un hronoloģija, tas, ka būdams vairākkārt sodīts, nedzēstas sodāmības laikā sistemātiski izdara mantiska rakstura noziegumus, kas liecina par to, ka viņam ir nopietnas problēmas ievērot likumpaklausības principus savā dzīvē, un tā galvenais cēlonis bijis pieradums lietot narkotiskās vielas, kam pilnībā piekrīt un pievienojas apelācijas instances tiesa.

Tas apstāklis, ka apsūdzētais ir izmantojis Kriminālprocesa likuma 21. pantā noteiktās tiesības sadarboties ar procesa virzītāju un izvēlējies vienkāršāku procesa veidu, nav atzīstams par apsūdzētā mīkstinošu apstākli Krimināllikuma 47. panta otrās daļas izpratnē. Atbilstoši krimināltiesību teorijas un prakses atziņām, apstāklis, ka apsūdzētais, nekavējot izmeklēšanu, vaļsirdīgi sniedzis liecības un izmantojis savas tiesības uz sadarbību vienkāršotāka procesa izvēlē, pastiprina apsūdzētā savas vainas atzīšanu un nožēlošanu, bet nav atzīstams par patstāvīgu viņa atbildību mīkstinošu

apstākli.

Apsūdzētā lūgums atzīt par atbildību mīkstinošu apstākli to, ka visās lietās, kurās bijis notiesāts jau iepriekš, sadarbojies ar izmeklēšanu, veicinājis izmeklēšanas gaitu, atrodoties apcietinājumā, sadarbojies noziegumu atklāšanā, ir nepamatots, jo apsūdzētā nostāja vai darbības citu kriminālprocesu ietvaros nav attiecināmas uz konkrēto izskatāmo kriminālprocesu un nevar tikt atzīti par atbildību mīkstinošiem apstākļiem Krimināllikuma 47. panta otrās daļas izpratnē.

Apelācijas sūdzībā un aizstāvja viedoklī norādītais par to, ka, atrodoties ieslodzījumā, apmeklējis psihologa kursus, un pilnībā atbrīvojies no vajadzības lietot narkotikas, iespējams, norāda uz viņa vēlmi pēc soda izciešanas sākt likumpaklausīgu dzīvi, bet tas neatbrīvo viņu no atbildības par izdarīto noziedzīgo nodarījumu. No pirmās instances tiesa sprieduma redzams, ka tiesa jau ir pozitīvi vērtējusi apsūdzētā apņemšanos ārstēties un vēlmi turpmāk nepārkāpt likumu.

Arī apelācijas sūdzībā norādītais apstāklis – pēc atbrīvošanās no apcietinājuma garantētā darba vieta un vēlēšanās strādāt un atmaksāt cietušajai nodarītos zaudējumus, kā arī vēlme palīdzēt mātei, pozitīvi raksturo apsūdzēto, bet nedod likumīgu pamatu samazināt piespriesto sodu.

Lietas materiālos atrodas ziņas par /pers. D/ tēva veselības stāvokli, taču arī minētais apstāklis nevar būt par pamatu soda mīkstināšanai.

Nekādas citas apsūdzētā personību pozitīvi raksturojošas ziņas vai viņa atbildību mīkstinošos apstākļus, kurus nebūtu novērtējusi pirmās instances tiesa un kuri varētu būt par pamatu soda mīkstināšanai, tiesu kolēģija nekonstatē.

Vienlaicīgi tiesu kolēģija atzīst, ka apsūdzētā norāde apelācijas sūdzībā un aizstāvja norāde viedoklī par apelācijas sūdzību, ka tiesa attiecībā pret /pers. D/ nav piemērojusi 2012. gada 13. decembra likuma "Grozījumi Krimināllikumā" pārejas noteikumu 6. punktu, ir pamatota, jo pirmās instances tiesa, nosakot sodu, šo apstākli nav ņēmusi vērā.

2012.gada 13.decembra likuma „Grozījumi Krimināllikumā", kas stājās spēkā 2013.gada 1.aprīlī, pārejas noteikumu 6.punkts noteic, ja par noziedzīgo nodarījumu Krimināllikumā pēc šā likuma spēkā stāšanās dienas paredzēta zemāka brīvības atņemšanas soda minimālā robeža, tiesa to ņem vērā, nosakot brīvības atņemšanas sodu.

Augstākā tiesa ir izteikusi savos nolēmumos viedokli, ka tiesai obligāti jāievēro Pārejas noteikumu 6.punkts ikreiz, kad par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu Krimināllikumā pēc šā likuma spēkā stāšanās dienas paredzēta zemāka brīvības atņemšanas soda minimālā robeža. Pārejas noteikumu 6.punkts ir imperatīva tiesību norma (Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta 2013.gada 29.augusta lēmums Nr.SKK-389/2013).

Tiesu kolēģija konstatē, ka par Krimināllikuma 175.panta trešajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu pēc 2013.gada 01.aprīlī spēkā stājušamies grozījumiem Krimināllikumā, ir paredzēta zemāka brīvības atņemšanas soda minimālā robeža, ir paredzēts sods arī īslaicīgas brīvības atņemšanas veidā.

Lai izpildītu 2012.gada 13.decembra likuma "Grozījumi Krimināllikumā" Pārejas noteikumu 6.punkta nosacījumus un, ņemot vērā, ka pirmās instances tiesas spriedumā nav norādīts, ka nosakot sodus par Krimināllikuma 175.panta trešajā daļā izdarīto noziedzīgo nodarījumu, tiek ņemts vērā minēto Pārejas noteikumu 6.punkts, tiesu kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesas spriedums ir atceļams daļā par noteikto sodu, nosakot mīkstāku brīvības atņemšanas sodu. Līdz ar to apsūdzētajam mīkstināms arī saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piekto daļu nosakāmais galīgais sods, un dotajā gadījumā tiesu kolēģija, tāpat kā pirmās instances tiesa, piemēro principu par daļēju soda saskaitīšanu.

Tā kā apsūdzētais savā apelācijas sūdzībā tika norādījis, ka lūdz nozīmēt viņam valsts aizstāvi, lietā, pēc Rīgas apgabaltiesas rajona zvērinātu advokātu vecākās norīkojuma, viedokli Kriminālprocesa likuma 559. panta piektās daļas 2. punkta kārtībā sniedza zvērināts advokāts Jānis Zaķis, kuram no valsts budžeta līdzekļiem izmaksājami 30,59 *euro* par veikto darbu juridiskās palīdzības sniegšanā apsūdzētajam, un šī summa saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 368. pantu piedzenama valsts labā no /pers. D/.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 563. panta pirmās ^{1} daļas otro punktu, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a:

Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2014. gada 14. aprīļa spriedumu atcelt daļā par /pers. D/ noteikto sodu un saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piekto daļu noteikto galīgo sodu.

/pers. D/ pēc Krimināllikuma 175.panta trešās daļas sodīt ar brīvības atņemšanu uz 8 (astoņiem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta piekto daļu, noteikto sodu daļēji saskaitīt ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2013. gada 28. augusta spriedumā, Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2013. gada 23. oktobra spriedumā un Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2013. gada 14. novembra spriedumā piespriestajiem sodiem, un galīgo sodu /pers. D/ noteikt- brīvības atņemšanu uz 2 (diviem) gadiem 6 (sešiem) mēnešiem, atņemot transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 11 (vienpadsmit) mēnešiem 5 (piecām) dienām.

Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

Piedzīt no /pers. D/ valsts labā procesuālos izdevumus 30,59 *euro* (trīsdesmit *euro* 59 centi) – advokāta darba samaksu, nosakot termiņu labprātīgai procesuālo izdevumu samaksai - 30 dienas no nolēmuma spēkā stāšanās dienas. Nolēmuma labprātīgas izpildes gadījumā norādītā summa iemaksājama kontā:

Piedzinējs: Valsts,

Saņēmējs: NMR 90000050138, PVN Reģ. Nr. LV90001672316,

Saņēmēja iestāde: Valsts kase, BIC kods TRELLV22,

Konta Nr. LV68TREL1060001239300, iesniedzot tiesas kancelejā maksājumu apliecinošu dokumentu.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Augstākajā tiesā 10 dienu laikā Kriminālprocesa likuma 574., 575. pantā paredzētajos gadījumos, sūdzību vai protestu iesniedzot Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijai.

Pilns spriedums pieejams 2014. gada 26. septembrī.

Tiesnese referente: (personiskais paraksts) L. Šteinerte

Tiesneši: (personiskais paraksts) I. Vīgante

(personiskais paraksts) G. Kveska